

ville gjøre det Forsøg, som Regjeringen har tilraadet at gjøre, at fremme for dette Forslag, og jeg skal ganske simpelt sige Dem, hvorfor jeg maa tilraade Dem det. Det er, fordi det er mig klart og kundbart, at, saaledes som dette Punkt nu staar i Loven med de 4,000 Rb., kan jeg ikke bruge den. Naar jeg ikke selv har stillet Forslag om at nedsætte de 4,000 Rb. til 3,000, da er det, fordi jeg ikke har villet have Udseende af selv at ville paatage mig Ansvar for, at jeg kunde bruge Loven med 3,000 Rb., men jeg har Haab om, at jeg skal kunne bruge den med 3,000 Rb., og dem af de ærede Medlemmer, der ønske at holde Forpagtningen saa høi som muligt, tror jeg, det vilde være anbefalende at vedtage Forslaget, saaledes som det er stillet af Mindretallet under Nr. 1. Det er givet, at jeg ikke kan bruge Loven med 4,000 Rb. men det er mit Haab, at jeg kan bruge den og sætte den igjennem i det andet Thing med 3,000 Rb., og naar det ærede Thing nu følger mig her, paatager jeg mig altsaa en Forpligtelse til at søge at sætte den igjennem i det andet Thing. Der er endnu en væsentlig Betragtning, som jeg ikke kan lade være at henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, og som ogsaa for mig maa være et Motiv til nu for Folkethingets Vedkommende at ende Sagen; det er denne, at i næste Uge skrive vi den 1ste Marts, og til 1ste April skal efter Lovens Bydende Sagen være bragt i Orden. Nu er det jo overmaade let at se, at det er en saa kort Tid, og navnlig en saa kort Tid, som paa ingen Maade kunde være forudsat ved Lovforslagets Forelæggelse, at der levenes Ministeren en kneben Maaned til muligen at realisere Stutteriet, eller ialfald at der ikke levenes de Mænd, der ville overtage Stutteriet, den fornødne Tid til at træffe de nødvendige Forberedelser. Altsaa ogsaa fra denne Side betragtet, maa jeg anse det for meget ønskeligt, at det ærede Thing nu vilde beslutte sig til at nedsætte de 4,000 Rb. til 3,000 Rb. Jeg kan ikke lade være her tillige at udtale, at jeg ikke kan være enig med den ærede Ordfører i den Betragtning, han gjorde gjældende ved 2den Behandling, at en rimelig Afgift af Gaarden, selv uden Hensyn til Stutteriet,

vilde være 6,000 Rb. Jeg modtogde ham ikke dengang, fordi jeg havde en Følelse af, at det ikke vilde hjælpe Noget, men jeg har tidligere tilladt mig at udtale, at efter min Overbevisning den høieste Afgift, man med Rimelighed kan forlange af den Gaard, som der her er Spørgsmaal om at bortforpagte, er 5,000 Rb., og jeg skal tillade mig at henvise de Herrer til, at der i Landsthingsudvalgets Betænkning staar, at de have gjort denne Sag til Gjenstand for en nærmere Overveelse og Underfølgelse, og have fundet, at disse 5,000 Rb. kunde være en passende Afgift for den. De Herrer ville jo dog ikke drive det saavidt, at de ikke vilde levne Forpagteren nogen Fordel af at drive Gaarden, men det er min inderste Overbevisning, at, vil man forlange mere end 5,000 Rb. i Forpagtningssafgift af Gaarden efter dens Bestaaffenhed, og vel at mærke i Forbindelse med fuld Skattebyrde og fuld Vedligeholdelsespligt af Bygningerne, saa gjør man sig skyldig i en Ubillighed. Naar man altsaa gaar ud fra, at man vil anvende et Par Tusind Daler om Aaret paa dette Forsøg med Stutteriet, saa kan man ogsaa i saa Henseende berolige sig ved at blive staaende ved de 3,000 Rb., ligesom de ærede Medlemmer heller ikke maa overse, at der paa lægges Forpagteren visse bestemte Forpligtelser overfor Staten, hvilke Forpligtelsers Overholdelse er stillet under en meget stram og alvorlig Kontrol af Indenrigsministeren, der er berettiget til, naar de ere forsømmelige, med $\frac{1}{2}$ Aars Børsel at hæve Forpagtningen. Jeg kan heller ikke lade være at henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa en Omstændighed, som det ærede Mindretal, der har stillet dette Forslag, ogsaa fremdrog for Deres Opmærksomhed; det er den Belvilte, om jeg saa maa sige, som fra Regjeringens Side er vist overfor de af Udvalget udtalte Dnsker, en Belvilte, der er vedbleven lige til det Allersidste, og som ligger ikke saa ganske utydeligt for i Vædringsforslaget under Nr. 2, hvori jeg tilbyder, at, saafremt det ikke kan lykkes at gjøre dette Forsøg, da allerede i Finansaaaret 1871—72 eller i alt Fald i den aller-nærmeste Tid at lade disse Eiendomme, saavel